

Πρβ. καὶ σελ. 26 «ὅτι μὲν γὰρ ἀποσφάζειν αὐτὴν εἶπε παρ' οὐδὲν ἔθετο» καὶ Τόμ. Δ', σελ. 432 «παρ' οὐδὲν ἂν τὸ πρᾶγμα ἐποιήσαμην.» Παρ' Ἀριστείδη Τόμ. Α', σελ. 692 ἀναγινώσκειται «τοῦτ' αὖ παρ' οὐδὲν θήσομεν ;», ἀλλ' οὐχὶ ἀπίθανον δύναται τι νὰ φανῆ ὅτι ἐγγράφη ὑπὸ τοῦ ρήτορος θησόμεθα.

παρ' οὐδὲν ἄγειν. Σοφοκλ. Ἄντιγ. 34 «καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν.» Ἀριστείδ. Τόμ. Β', σελ. 94 «εἴαν καὶ παρ' οὐδὲν ἄγειν ἐπιστέλλων.» Δί. Κάσσ. Λς', μέ, 2 «Κρήτην μὲν ἢ τᾶλλα τὰ ἐν τῇ θαλάσση—παρ' οὐδὲν ἔτ' ἤγαγε.»

παρ' οὐδὲν ποιῆσθαι. Πολύβ. σελ. 879, 7 «τὴν παροῦσαν ὠφέλειαν οἱ στρατιῶται παρ' οὐδὲν ποιούμενοι διετίθεντο τοῖς ἐμπόροις» καὶ σελ. 941, 15 «παρ' οὐδὲν ποιησάμενος τὰς προειρημένας πίστεις.» Πλούτ. Ἡθικ. σελ. 29 γ' «παρ' οὐδὲν ἐποιήσατο κατηγορῆσαι τοῦ βασιλέως» καὶ Κάτ. Πρεσβ. Γ', 5 «παρ' οὐδὲν ἐποιήσατο γενέσθαι διάφορος.» Αἴλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Ε', 3 «τὴν μὲν Βριάρεω μνήμην παρ' οὐδὲν ἐποιήσαντο» καὶ περὶ Ζώ. ΙΔ', 28 «ὁ δὲ καὶ ταύτην παρ' οὐδὲν ποιεῖται τὴν χάριν.» Ἀρισείδ. Τόμ. Α', σελ. 793 «ὦν δ' ἐξῆν ἡμῖν ἐπιεικεία χρωμένους ἀπολαύειν παρ' οὐδὲν ποιούμεθα.» Ἡλιόδ. Η', 5 «παρ' οὐδὲν μὲν τὸν προφήτην καὶ τὸ προφητικὸν ἀξίωμα ποιησαμένη.»

παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι. Πλούτ. Γάλβ. Ε', 2 «παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι τὰ Γαλατῶν.» Δί. Χρυσόστ. Τόμ. Α', σελ. 160 «παρ' οὐδὲν μὲν ἡγούμενος εἰ καὶ τι πείσεται» καὶ σελ. 577 «καὶ ταύτην παρ' οὐδὲν ἡγησάμενοι.» Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 539 «καταφρονοῦσι δὲ θανάτου καὶ παρ' οὐδὲν ἡγοῦνται τὸ ζῆν.» Φέρεται δὲ καὶ ἐν ψηφίσματι παρεγγεγραμμένῳ ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ τοῦ Δημοσθένους σελ. 282, 164 «παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας.»

παρ' οὐδὲν εἶναι. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 983 «ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδὲν ἐστὶ ρᾶστα τὸν βίον φέρει.» Εὐριπ. Ὀρέστ. 569 «παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις.» Ρίνθων παρὰ Κικέρ. Ἐπιστ. πρὸς Ἄττ. Α', 20 «οἱ μὲν παρ' οὐδὲν εἰσι, τοῖς δ' οὐδὲν μέλει,» ἔπερ ἀλόγως ὁ Φρίσχιος ἐν τῷ εἰς τοὺς Βατράχους ὑπομνήματι

(σελ. 31) μετέγραψεν «οὐ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσί, κτέ.». Εἶπε δὲ καὶ ὁ Θεμίστιος σελ. 226 β' «ὡ παρ' οὐδὲν ἦν καὶ ἐν φαύλῳ ἀνθρώπου ἀποτεμεῖν κεφαλὴν» (Ἴδε Ἀβρέσχιον Παρατηρ. εἰς Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 26). Παρὰ τῷ Ἀρριανῷ ἀπαντᾷ Ἀναβ. Α', ιη', 6 «νικηθεῖσι δὲ οὐ παρὰ μέγα ἔσεσθαι τὸ πταῖσμα» καὶ Α', κγ', 5 «οὐ παρὰ μέγα εἶναι ἐξελόντι οἱ τὴν πόλιν ἤδη πᾶσαν,» παρὰ δὲ τῷ Ἡροδότῳ Α', 120 κεῖται «καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν περὶ πολλοῦ ἐστι κατορθοῦσθαι ἀρχὴν τὴν σὴν» (Πρβ. καὶ Κουρτ. Μελετ. Τόμ. Γ', σελ. 76).

Ὁ πολὺς Κόβητος ποιούμενος λόγον (Orat. de Arte Interpret. σελ. 99) περὶ τοῦ φερομένου παρὰ τῷ Λυσία κατ' Ἐρατοσθ. 7 ἀποκτινύναι μὲν γὰρ ἀνθρώπους περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, λαμβάνειν δὲ χρήματα περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο» ἀπεφήνατο ὅτι ἀλλότριον τοῦτο τῆς συνηθείας τῶν Ἀττικῶν εἶνε, ὑφ' ὧν μόνον τὸ παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι ἐλέχθη. Ἄλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Λυσίου σελ. 85, § 7 ἐτήρησε τὴν παραδεδομένην γραφὴν. Πρβ. καὶ σελ. 63, § 23 «καίτοι οὐ δήπου τὰς μὲν μικρὰς ζημίας οὕτω περὶ πολλοῦ ποιούμεαι, τοὺς δὲ περὶ τοῦ σώματος κινδύνους περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι» καὶ σελ. 242, § 31 «οὗτος μὲν ἀπαντας τοὺς πολίτας περὶ οὐδενὸς ἡγήσατο» καὶ σελ. 28, § 71 «οἱ πάντα περὶ ἐλάττονος τῆς ἀρετῆς ἡγούμενοι αὐτοὺς μὲν ἀπεστέρησαν βίου, κτέ.».

Παραδοξοτέρα ἡμῖν ἐφάνη ἡ γνώμη ἦν ὁ μέγας κριτικὸς προφέρεται ἐν τῇ Μνημοσύνη (1877, σελ. 77) γράφων ὅτι οἱ παλαιοὶ οὐχὶ ἄλλως ἔλεγον ἢ περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος, περὶ πλείστου, παρ' οὐδὲν ΠΟΙεῖσθαι, ἀνθ' οὗ οἱ μεταγενέστεροι ἀντικαθιστῶσι τὸ ἨΓεῖσθαι. Ἰκανὰ μαρτύρια δύνανται τις ἐκ τῶν παλαιῶν νὰ καταλέξῃ τῆς ὑπὸ τοῦ Κοβήτου ἀποδοκιμαζομένης χρήσεως. Ὁ Ἡρόδοτος εἶπε Β', 115 «εἰ μὴ περὶ πολλοῦ ἡγεύμην μηδένα ξείνων κτείνειν» καὶ μετ' ὀλίγα «ἐπειδὴ περὶ πολλοῦ ἡγημαὶ μὴ ξεινοκτονέειν» καὶ ὁ Θουκυδίδης Β', 89 «ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε» καὶ ὁ Πλάτων Πρωταγ. σελ. 313 α' «δὲ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ, τὴν ψυχὴν» καὶ Λύσ. σελ. 208 β' «καὶ δοῦλον, ὡς ἔοικεν, ἡγοῦνται περὶ πλείονος ἢ σὲ τὸν υἱόν» καὶ

ὁ Ἴσοκράτης Αἰγινήτ. 10 «περὶ πλείονος ἡμᾶς αὐτοὺς ἡγούμεθα ἢ τοὺς ἀδελφούς» καὶ ὁ Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκρ. 134 «μὴ τὴν ἤδη χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι.»

Ἐν τοῖς Λόγοις τοῦ Θεμιστίου σελ. 17 β' ἀπαντᾷ «καίτοι εἰ ἀνθρώπου περὶ πολλοῦ νενόμικε, περὶ πλείστου νομίζει τοὺς φίλους, καὶ εἰ τοὺς ζῶντας ὑπ' αὐτὸν ἀγαπᾷ, μάλιστα ἀγαπήσει τοὺς καὶ συζῶντας.» Ὁ Κόβητος ἐν τῇ Μνημοσύνῃ (1862, σελ. 246) μεταβάλλει μὲν τὸ νομίζει εἰς τὸ νομεῖ, παρατηρεῖ δ' ὅτι ἐσφαλὴ ὁ Θεμιστίος εἰπὼν παρὰ τὴν τοῦ ἐλληνισμοῦ συνήθειαν περὶ πολλοῦ νομίζειν ἀντὶ τοῦ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. Οὐδεμία ἡμῖν ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι κατὰ τὸ περὶ πολλοῦ ἡγεῖσθαι ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Θεμιστίου καὶ ἄλλων ἰσως μεταγενεστέρων περὶ πολλοῦ νομίζειν, οὐ οὐδὲν παρὰ τοῖς ἐνδόξοις εὐρέθη παράδειγμα. Πρβ. καὶ Ἰ. Σμιδίτιον περὶ Συνωνύμ. Τόμ. Α', σελ. 337.

Ἡ σύγχυσις τῶν προθέσεων παρὰ καὶ περὶ εἶνε συχνὴ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις. Παρὰ τῷ Προκοπίῳ ἐφέρετο ἄλλοτε Τόμ. Β', σελ. 69, 14 «περὶ Θευδᾶτον τὸν ἀδελφὸν Γότθων τηνικαῦτα ἄρχοντα ἦλθε» ἀντὶ τοῦ ὑγιῶς ἔχοντος «παρὰ Θευδᾶτον.» Ἀναγνωστέον δὲ καὶ ἐν σελ. 244, 9 «οὓς δὴ παρὰ τὸν Οὐτίγιν πέμπειν διενόουοντο» ἀντὶ τοῦ «περὶ τὸν Οὐτίγιν.» Ἀβλαβὲς ἔμεινε τὸ μετ' ὀλίγα κείμενον (σελ. 244, 21) «παρὰ τε Οὐτίγιν τριτατοὶ ἀφίκοντο καὶ τὰ γράμματα ἔδειξαν.»

Πολλὰ τῆς συγχύσεως ταύτης παραδείγματα μέλλομεν ἐν ἐτέρῳ τόπῳ νὰ καταλέξωμεν.

§ 4. Ξυρεῖν καὶ ξυρᾶν.

Ἐν τῷ ὑπὸ Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου συντεταγμένῳ Λεξικῷ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης (σελ. 906) φέρηται «Ξυράω (καὶ Ἴων. ξυρέω)-ῶ, Μ. ξυρήσω—Ξυρεῖν λέοντα, Παροιμ., ἐπιχειρίζειν τι ἐπικίνδυνον. Ξυρεῖ ἐν χρῶ, Λξ., ξυρίζειν βαθειά, (καὶ παροιμ.)

Ξυρεὶ ἐν χρῶ τοῦτο, Σοφ., ἐγγίζει κατάκαρδα ἢ εἶνε κίνδυνος.»

Διδάσκει μὲν ὁ σοφὸς λεξικογράφος ὅτι ὑπὸ μὲν τῶν Ἀττικῶν ξυράω-ω ἐλέγετο, ὑπὸ δὲ τῶν Ἰώνων ξυρέω, ἀλλ' ἤκιστ' ἀληθῆς ἢ διδασκαλία αὐτοῦ ἀποδείκνυται ἐξ ὧν ἐπιφέρει παραδειγμάτων. Θαυμαστὴ δ' εἶνε ἡ περὶ τὴν λέξιν ἀμέλεια τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνταῦθα μὲν γράφει ἐπιχειρίζειν ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν, ἔχων ἔναυλον τὸ τῆς καινῆς λαλιᾶς ἐπιχειρίζομαι, ἐν δὲ τοῖς Προλεγομένοις σελ. α' «εἰς τοὺς ἐφεξῆς αὐτὸ πλουτήσαντας» ἀντὶ τοῦ πλουτίσαντας καὶ σελ. ιγ' «δύναται ἵνα καταχωρήσῃ λέξιν» ἀντὶ τοῦ καταχωρίσῃ.

Ἡμεῖς εἴμεθα ἀδιστακτῶς πεπεισμένοι ὅτι μόνου τοῦ κατὰ τὴν πρώτην συζυγίαν ἐκφερομένου τύπου ξυρεῖν καὶ ξυρεῖσθαι ἐποιούνητο χρῆσιν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ κατὰ τὴν δευτέραν σχηματιζομένου ξυράω καὶ ξυράσθαι, ὅστις ἄγνωστος τοῖς παλαιοῖς ὧν ἐπεπόλασεν ἐν τῷ παρηκμακότητι ἑλληνισμῷ.

Ὁ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν τῷ Αἴαντι στίχ. 786 «ξυρεὶ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά», ὁ δ' Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις στίχ. 215 «ἀποξυρεῖν ταδί, τὰ κάτω δ' ἀφεύειν», ὁ δ' Ἀλεξίς ἐν ἀποσπάσματι παρ' Ἀθην. σελ. 565 α' «ἂν πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὄρας,» ὁ δὲ Πλάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ σελ. 341 γ' «ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα.» Κεῖται δὲ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Θεοπόμπου παρ' Ἀθην. σελ. 260 ε' «οἱ μὲν ξυρούμενοι καὶ λεαινόμενοι διετέλουν ἄνδρες ὄντες» καὶ σελ. 518 α' «πάντες δὲ οἱ πρὸς ἐσπέραν βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα.»

Ἐν τοῖς εἰς Σοφοκλέα Σχολίοις Τόμ. Α', σελ. 249 λέγεται «Ξυρεὶ γὰρ ἐν χρῶ: ἄπτεται τῶν ἀναγκαίων τοῦ χρωτός· καὶ ἔστι παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων ξυρεὶ ἐν χρῶ» (Πρβ. καὶ Τόμ. Β', σελ. 348, 4). Ἡ χρῆσις τοῦ Σοφοκλέους μνημονεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου λέγοντος σελ. 796, 55 «Ὅτι παροιμιῶδες τὸ νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς ἀντὶ τοῦ νῦν ἐν κινδύνῳ ἐστὶ τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ οἶον ἐπ' αὐτῇ τῇ δξύτητι καὶ τομῇ τοῦ ξυροῦ. Σοφοκλῆς δὲ παραφράζων αὐτὸ εἶπε· ξυρεὶ γὰρ ἐν χρῶ» καὶ σελ. 1257, 13 «καὶ αἰδομαι καὶ αἰδοῦμαι καὶ ξυροῦμαι, ὡς τὸ ξυρεὶ γὰρ ἐν χρῶ, καὶ ζύρομαι» (Πρβ. καὶ

Σνειδεβίνον Παροιμιογρ. Τόμ. Α', σελ. 238). Κατὰ μίμησιν τοῦ Πλάτωνος εἶπε καὶ ὁ Ἀριστείδης Τόμ. Β', σελ. 192 «ὥσθ' ὄρα μὴ λέοντα ξυρεῖν ἐπιχειρῶμεν, » εἰς ὃ φέρεται τὸ σχόλιον τόδε (σελ. 500, 16) « Ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς ἀδύνατα ἐπιχειρούντων καὶ ἐπικίνδυνα. Τίς γὰρ ἐπιχειρεῖ λέοντα ξυρεῖν; » Γράφει δὲ καὶ ὁ Εὐστάθιος σελ. 787, 8 « καὶ ὅτι ἐκ τῆς λεοντῆς ἢ κατὰ τὸν λέοντα παροιμία, τὸ ξυρεῖν λέοντα, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων καὶ τοῦτο μὲν διὰ τὴν γενναιότητα τοῦ λέοντος, ὃν οὐκ ἂν ξυρεῖν τολμήσῃ τις. » Ἐν τοῖς εἰς Πλάτωνα Σχολίοις Πολιτ. σελ. 341 γ' κεῖται « Ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα: παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ἢ ἀδύνατα ποιεῖν ἐπιχειρούντων λεγομένη » (Ἴδε καὶ Σνειδεβίνον Παροιμιογρ. Τόμ. Α', σελ. 274). Σημειωτέον δ' ὅτι τῷ ἐκ τοῦ Πλάτωνος παρατεθέντι «ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα» ἐπιφέρεται εὐθὺς «καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον,» ὅπερ παρέγγραπτον νομίζεται ὑπὸ τε τοῦ Ἰρσχιγίου ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Πλάτωνος Γοργίου σελ. 23 καὶ ὑπὸ τοῦ Κοβήτου ἐν τῇ Μνημοσύνῃ 1874, σελ. 149.

Κακῶς παρὰ τῷ Ἡροδότῳ ἐξέδωκεν ὁ Στεῖνος βιβλ. Β', 36 «ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται» καὶ «οἱ δὲ ἱρέες ξυρῶνται πᾶν τὸ σῶμα διὰ τρίτης ἡμέρης» καὶ Β', 65 «ξυρῶντες τῶν παιδίων ἢ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ ἡμισυ ἢ τὸ τρίτον μέρος» καὶ «οἱ ἐνοικέοντες πάντες ξυρῶνται τὰς ὀφρύας (ὀφρῦς) μούνας» καὶ Γ', 8 «ὑποξυρῶντες τοὺς κροτάφους» καὶ Γ', 12 «ξυρῶνται τὰς κεφαλὰς.» Ἐν τοῖς κώδιξι φέρεται καὶ ξυροῦνται ἢ ξυρέονται ἢ ξυρεῦνται καὶ ξυροῦντες καὶ ὑποξυροῦντες ἢ περιξυροῦντες (Ἴδε Βρεδόβιον περὶ Διαλ. Ἡροδ. σελ. 372. Πρβ. καὶ Κουρτ. Μελετ. Τόμ. Η', σελ. 205). Ὡς τοῖς Ἀθηναίοις ἄγνωστος ἦτο ὁ τύπος ξυρεῖν καὶ ξυρεῖσθαι, οὕτω καὶ τῷ Ἡροδότῳ. Ἐγραψε δὲ παρ' αὐτῷ ὁ μὲν Δινδόρφιος ξυρεῦνται καὶ ξυρεῖντες καὶ περιξυρεῦντες, ὁ δὲ Κρυγῆρος ξυρεῦνται καὶ ξυρεῖντες καὶ περιξυροῦντες, ἄλλοι δὲ ξυρέονται καὶ ξυρέοντες καὶ περιξυρέονται. Ὁ Ναβῆρος ὑπέλαβε (Μνημ. 1855, σελ. 18) ὅτι ἐν τῇ ῥήσει «κείρονται δὲ περιτρόχαλα περιξυρεῦντες τοὺς κροτάφους» παρέγγραπτον εἶνε τὸ περιξυρεῦν-

τες τοὺς κροτάφους τεθὲν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ περιτρόχαλα. Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας θεοῦ συγγράμματι τοῦ Λουκιανοῦ ἢ Ψευδολουκιανοῦ § 6 κείσται «σὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος γυναικῶν δὲ ὀκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι.» Ὑπάρχει δὲ καὶ γραφή ξύρονται-ξύρεσθαι. Παρὰ τῷ Ἀρεταίῳ βλέπει τις καὶ τὸν ἀσυνάλειπτον τύπον σελ. 235, 15 «τὴν κεφαλὴν ξυρέειν» καὶ τὸν συναληλιμμένον σελ. 174, 14 «ξύρειν ἐς διαπνοήν» καὶ σελ. 245, 20 «ξύρειν τὴν κεφαλὴν», ὅπερ ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει τοῦ Θησαυροῦ μεταβάλλεται εἰς τὸ ξυρέειν. Ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις Τόμ. Β', σελ. 781 φέρεται «τὴν κεφαλὴν οὖν ξυρᾶν ὡς τάχιστα».

Τοῦ τύπου ξυρᾶν καὶ ξυρᾶσθαι οὐκ ὀλίγα παραδείγματα παρέχουσιν ἡμῖν οἱ συγγραφεῖς τοῦ μεταγενεστέρου ἑλληνισμοῦ.

Πλούτ. Ἡθικ. σελ. 180 β' «ξύρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων» καὶ σελ. 352 δ' «ξύρωμένους καὶ λειαινομένους πᾶν ὁμαλῶς τὸ σῶμα.» Ἀλλὰ σελ. 352 γ': ξύρεσθαι.

Λουκιαν. Κυν. 14 «οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον ἢ τῶν λεόντων τις ξυρώμενος.» Ἄλλ' ἐν τῷ περὶ τῆς Περιγρ. Τελ. 17 ἅπαντᾶ: ξυρόμενος.

Διόδ. Σικελ. Α', πδ', 2 «ξύρῶνται πάντες οἱ κατ' οἶκον ὄντες ὅλον τὸ σῶμα.»

Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Ιθ', ς', 1 «διὸ καὶ Ναζιραίων ξυρᾶσθαι διέταξε μάλα συχνούς.»

Φίλων Ἰουδ. Τόμ. Δ', σελ. 283 «παρ' ὃ καὶ ξυρῶνται τὰ σώματα».

Ὠριγέν. Τόμ. Θ', σελ. 168 «ξύρᾶται τὴν κεφαλὴν κατὰ τὰ κεφαλαιωδέστερα καὶ ἀρχικώτερα τῶν δογμάτων.»

Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 100 «ξύρᾶσθαι παρχρῆμα τὴν κεφαλὴν συμβουλεύω».

Διογέν. Λαέρτ. Ζ', 166 «ἠνάγκασε ξυρᾶσθαι Ἡριλλον.» Ἀλλὰ Η', 87: ξυρόμενον.

Γαλην. Τόμ. Ι', σελ. 935 «ἢ ξυρῶντα τελέως.» Πρβ. καὶ Τόμ. ΙΒ', σελ. 400 καὶ 413 καὶ 494 καὶ 512 καὶ Τόμ. ΙΔ', σελ.

(ΤΟΜ. ς'.)

?

330 : ξυρᾶν καὶ Τόμ. ΙΒ', σελ. 409 καὶ 409 : ξύρα καὶ σελ. 413 καὶ 453 : ξυρᾶσθαι. Ἐν Τόμ. Ι', σελ. 941 ἀπαντᾷ «ξυροῦντα τὴν κεφαλὴν.»

Ροῦφ. Ἐπίσ. σελ. 362,5 «μετὰ ταῦτα ξυρᾶν μὲν τὴν κεφαλὴν.»

Ὁρειβάσ. Τόμ. Β', σελ. 418,3 «εἶτα ξυρᾶν» καὶ Τόμ. Δ', σελ. 207,3 «ξυρᾶν δεῖ τὴν ἀλωπεκίαν» καὶ σελ. 208, 11 «ἄς δεῖ συνεχέστατα ξυρᾶν» (Πρβ. καὶ σελ. 543, 30.)

Λόγγ. Ποιμεν. Δ', 10 «τὸν πώγωνα ξυρῶμενος πάλαι». Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ξυρῶμενος. Ἴδε Βάστιον Ἐπίστ. Κριτ. σελ. 197.

Παλαίφατ. σελ. 33, 1 «τοὺς πώγωνας ἐξυρῶντο.» Πρβ. καὶ Εὐδοκ. Ἴων. σελ. 66,18.

Σοφ. Μανασσ. Θ', 78 «κεφαλὰς Αἰγύπτιοι ξυρῶνται.»

Φώτ. Βιβλιοθ. σελ. 244, 7 «ξυρᾶται δὲ καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν» καὶ Ἐπίστ. σελ. 155 «οὕτω ξυρᾶσθαι μὲν ἄλλοις πάτριον.» Πρβ. καὶ σελ. 195 καὶ 328.

Εὐστάθ. Παρεκβ. εἰς Διον. σελ. 259, 2 Διδ. «λέγονται δὲ καὶ ξυρᾶσθαι τὰς κεφαλὰς οἱ Αἰγύπτιοι.»

Μιχ. Ἀκομιν. Τόμ. Α', σελ. 224, 21 «ὁ δειλὸς ἀράχνης τὸν γενναῖον λέοντα, οὗ φοβερά μὲν ἢ λάχνη ξυρᾶσθαι, φοβερά δὲ ἢ κοίτη ἀνερευνᾶσθαι.»

Σουίδ. σελ. 981 α' Βεκκ. «Στράτων αἰεὶ ἐξυρᾶτο.»

Ζώσιμ. Ἀσκαλων. Βί. Δημοσθ. (Σχολ. Δημοσθ. σελ. 20, 24 Δινδ.) «ἐξυρῶντά ποτε τοῦ πώγωνος τὸ ἥμισυ.»

Σχολ. Ἀριστοφ. σελ. 6,40 Διδ. «οὗτος δὲ ὁ Κλεισθένης αἰεὶ τὸ γένειον ἐξυρᾶτο.»

Εὐρίσκονται δὲ καὶ τὰ σύνθετα ἀποξυρᾶν-ἀποξυρᾶσθαι καὶ διαξυρᾶσθαι καὶ ἀναξυρᾶν καὶ ἐπιξυρᾶν, οἷον παρ' Ὁρειβασίῳ Τόμ. Δ', σελ. 169, 7 «ὄλην τὴν κεφαλὴν ἀποξυρᾶν» καὶ παρὰ Πολυδεύκει Δ', 148 «ἀποξυρᾶται τὸ γένειον» καὶ παρ' Ἐπικτήτῳ Διατρ. Α', β', 29 «οὐ διαξυρῶμαι» καὶ παρὰ Γαληνῷ Τόμ. ΙΒ', σελ. 404 «συνεχῶς δὲ ἐπιξύρα τὸν τόπον» καὶ μετ' ὀλίγα «ἀναξύρα τὸν τόπον.» Πρβλ. καὶ Τόμ. ΙΔ', σελ. 530 «συνεχῶς ἐπιξύρα.»

Ἄλλὰ παρὰ Σωρανῷ σελ. 122, 13 Ἐρμ. φέρεται «Πέρσαι δὲ προαποξυροῦσι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν». Ἀναγινώσκειται δὲ κα

παρ' Ὀρειβασίῳ Τόμ. Β', σελ. 367, 6 «ἦν προαποξυρῆς, τὴν κεφαλὴν,» ὅπερ ἡμεῖς ἀνευ τινὸς ὄκνου μετατυποῦμεν εἰς ἀόριστον «ἦν προαποξυρῆς» (=προαποξυρήσης).

Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Σουΐδα λ. ἀγείρει καὶ λ. προῦγράφη κείται «λαθεῖν θέλων (βουλόμενος) ξυρεῖται τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ γένειον», ἐν δὲ λ. σείστρον «ξυρεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ γένειον»· τὸ ἐνεργητικὸν δὲ προῦκρινεν ὁ Ἐρχῆρος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Αἰλιανοῦ σελ. 454, 211 Διδ.

Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Δημοσθ. Ζ', 2 «ξυρούμενον τῆς κεφαλῆς θάτερον μέρος» καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ σελ. 565 ς' «ἐρωμένους περιάγεσθαι ξυρουμένους τὴν ὑπὴν καὶ τὸν ὄρρον» καὶ παρὰ τῷ Ψευδαριστοτέλει. Τόμ. Δ', σελ. 198, 35 Διδ. «καθάπερ τοῖς τε ξυρουμένοις τὰ σκέλη συμβαίνει κτέ.», ὅπερ ὁμοῦς μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰ. Βοσσίου εἰς τὸ συρομένοις (Ἴδε Γραΐδιον Lect. Hesiod. σελ. 573). Ὁ Λοβέκκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Αἰαντος (1866, σελ. 150) ἐμνημόνευσε καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ Τόμ. Δ', σελ. 873 ξυρεῖν. Εὐρίσκεται δὲ καὶ ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου «Ξυρεῖ: ἀκονᾶ,» ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ γραφή ἀναμφισβήτητος.

Παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Τραλλιανῷ Τόμ. Β', σελ. 103 ἀντὶ τοῦ «τὴν κεφαλὴν ξυρεῖν» ἔχουσί τινες τῶν κωδίκων ξυρᾶν. Ἐν τοῖς Ὀνειροκριτικοῖς τοῦ Ἀρτεμιδώρου βιβλ. Α', 24 ἀναγινώσκειται κατὰ τάντίγραφα «ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὄλην» καὶ ξυρεσθαι καὶ ἐν τοῖς εὐθὺς ἐπομένοις «Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς καὶ τοῖς ἔθος ἔχουσι ξυρᾶσθαι ἀγαθόν» καὶ μετ' ὀλίγα «ἐκ μεγάλης ἀναστάντες νόσου ξυρῶνται οἱ ἄνθρωποι» καὶ ξυροῦνται καὶ βιβλ. Α', 30 «ἀπορρέον δὲ τὸ γένειον ἢ ἀποξυρούμενον» καὶ ἀποξυρώμενον. Ὁ Ἐρχῆρος ἐξέδωκε παρὰ τῷ Ἀρτεμιδώρῳ σελ. 23, 23 καὶ 24 : ξυρεῖσθαι καὶ σελ. 24, 4 : ξυροῦνται καὶ σελ. 30, 23 : ἀποξυρούμενον.

Ἐκ τῶν διειλημμένων σαφῶς, νομίζομεν, δηλοῦται ὅτι οἱ παλαιοὶ πάντες ξυρέειν-ξυρεῖν ἔλεγον, οὐχὶ δὲ ξυρᾶν, ὅπερ ἴδιον τοῦ παρηκμαχότου ἑλληνισμοῦ ὑπάρχει· ἤμαρτε δ' ὁ Βυζάντιος ἀποφηνάμενος ὅτι Ἀττικὸν μὲν τὸ ξυρᾶν, Ἴωνικὸν δὲ τὸ ξυρέειν εἶνε.

Οὐ μόνον δ' ὁ Ἑλλην Βυζάντιος ἐσφάλη, ὅστις καὶ ἐσχάτως ἀμαθῆς ἦτο καὶ νοῦν εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαφοῖο, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄγγλος Βλαυδήσιος γράφας ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν σελ. 24 «ἀποξυρεῖν ἢ Ἀππον ἀποξυρᾶν? Forma Herodotea et, ut videtur, Ionica est ἀποξυρεῖν. V. Lob. ad Phryn. p. 205.» Ἄλλ' ὁ Λοβέκκιος δοξάζει ὅτι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἐλέγεται ἔυρειν. Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ μὲν Βυζάντιος Ἰωνικὸν νομίζει τὸ ἔυρέω, ὁ δ' Ἀσώπιος γράφει ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σύνταξιν (σελ. 198, § 45) «ἀποξυρᾶν τινα τὴν κεφαλὴν (Ἡρόδ. Ε' 35),» ὡς καὶ ἐν τῇ Δευτέρᾳ Περιόδῳ τοῦ Συντακτικοῦ (σελ. 264, § 24, γ' ἐκδ. 1858).

Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Φαβωρίνου φέρεται «ἔυρειν καὶ ἔυρᾶν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας λέγουσι· ἔυρᾶν τὰς τρίτας, ἔυρῶ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν πώγωνα». Ἀλλὰ προστίθεται «ἔυρέω ἔυρῶ Ἀττικοί, οὐ ἔυράω ἔυρῶ.» Κεῖται δὲ καὶ ἐν τῷ Βινδοβονησίῳ Λεξικῷ σελ. 130, 4 «ἔυρειν καὶ ἔυρᾶν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πρώτης καὶ δευτέρας λέγουσι.» Ὁρθῶς Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἀποφαίνεται σελ. 251, 10 «ἔυρέω ἔυρῶ Ἀττικοί, οὐ ἔυράω ἔυρῶ. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· μὴ λέοντα ἔυρειν δόξωμεν». Γράφει δὲ καὶ ὁ Φώτιος ἐν τῷ Λεξικῷ σελ. 313, 1 «ἔυρεισθαι, οὐδὲ ἔυρᾶσθαι λέγουσιν». Ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Ἑρμαννοῦ ἐκδεδομένῳ ἀποσπασματι λεξικοῦ (de Emend. Rat. Gr. Gr.) σελ. 324, 36 λέγεται «Ἰστέον ὅτι τὸ ἔυρειν καὶ τὸ ἔυρεσθαι καὶ τὸ ἔυρᾶσθαι ἐν χρήσει εἰσὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν Ἀριστείδῃ τε καὶ Λουκιανῷ καὶ τοῖς ἄλλοις» (Πρβ. Λοβέκκιον Φρυν. σελ. 205 καὶ Σοφ. Αἰ. σελ. 150 ἐκδ. γ').

Ὁ Χοιροβοσκὸς γράφει ἐν τοῖς εἰς Θεοδόσιον Σχολίοις σελ. 657, 5 «Τὰ ἔχοντα τὸ Ρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, μὴ προηγουμένου συμφώνου, διὰ τοῦ Α ἐκφερόμενον ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἷον φυρῶ φυράσω, γηρῶ γηράσω, περῶ περάσω, καταρῶ καταράσω, ἐξ οὗ τὸ καταρῶμαι καὶ καταράσομαι· χωρὶς τοῦ ἔυρῶ ἔυρήσω. Τοῦτο δὲ ὁ μὲν Φιλόπονος πρώτης συζυγίας φησὶν, οἷον ἔυρῶ ἔυρεῖς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς δευτέρας, οἷον ἔυρῶ ἔυρᾶς.» Πρβλ. καὶ Ἐπιμερ.

εις τὸ Ψαλτήρ. σελ. 22, 22 «Καὶ τὰ διαφορούμενα κατὰ τὰς συζυγίας διὰ τοῦ Η ἔχει τὸν μέλλοντα, ὡς ξηρῶ ξυρεῖς ξυρᾶς ξυρήσω, ἐλεῶ ἐλεεῖς ἐλεᾶς ἐλεήσω».

Καὶ ὑπὸ τῶν δοκίμων, οἵτινες παντελῶς ἠγνόουν τὸν τύπον ξυρᾶν καὶ ξυρᾶσθαι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀδοκίμων, οἷς συνήθης ὁ τύπος οὗτος ὑπῆρχε, ξυρηῖσαι, ἐξυρηῖσθαι, κτλ. ἐλέγετο, οὐδεὶς δ' οὐδέποτε τῶν μεταγενεστέρων τῶν ἀσμενιζόντων τῇ ἐκφορᾷ ξυρᾶν καὶ ξυρᾶσθαι ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ξυρᾶσαι καὶ ἐξυρᾶσθαι κατὰ τὸ ξυρᾶσαι καὶ πεφυρᾶσθαι, κτλ. Περὶ τοῦ χρῆσαι καὶ χρῆσασθαι, τρηῖσαι, οἰζρηῖσαι καὶ ποδαγρηῖσαι θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα ἐτέρωθι.

ξυρηῖσαι Ἡρόδ. Ε', 35 : ξυρηῖσαντα. Γαλην. Τόμ. Ι', σελ. 369 : ξυρηῖσας. Διόδ. Σικελ. Α', πγ', 2 : ξυρηῖσαντες. Ἀλέξ. Τραλλιαν. Τόμ. Α', σελ. 495 : ξυρηῖσας. Πρβ. καὶ Γένεσ. ΜΑ', 14 : ἐξύρησαν.

ἀποξυρηῖσαι. Ἡρόδ. Ε', 35 καὶ Αἰνεΐ. Τακτ. ΛΑ', 28 : ἀποξυρηῖσας. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1043 : ἀπεξύρησε. Δί. Κάσσ. ΟΓ', ι, 5 καὶ Λουκιαν. περὶ Θυσ. 15 : ἀπεξύρησε.

παραξυρηῖσαι. Ἱπποκρατ. Τόμ. Β', σελ. 203 : παραξυρηῖσας.
προξυρηῖσαι. Γαλην. Τόμ. ΙΒ', σελ. 418 : προξυρηῖσας, Κακῶς ἐν Τόμ. ΙΔ', σελ. 395 εἶνε γεγραμμένον προξυρευῖσας ἀντὶ τοῦ προξυρηῖσας. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Τραλλιανῷ Τόμ. Α', σελ. 445 «προξυρηῖσας τὸν τόπον» καὶ σελ. 461 «προξυρηῖσας τὴν κεφαλὴν.»

ξυρηῖσασθαι. Λουκιαν. Ἐταιρ. Διαλ. ΙΒ', 5 : ἐξυρηῖσατό. Ἀριθμ. ς', 19 : ξυρηῖσασθαι. Πράξ. Ἄπος. ΚΑ', 24 : ξυρηῖσονται.

διαξυρηῖσασθαι. Ἐπίκτ. Διατρ. Α', β', 29 : διαξύρησαι.

ξυρηθῆναι. Γαλην. Τόμ. ΙΒ', σελ. 428 : ξυρηθέντι. σελ. 512 : ξυρηθείση. Διοσκορίδ. Τόμ. Α', σελ. 293 : ξυρηθείσης. Λευιτ. ΙΓ', 34 : ξυρηθῆναι. Πρβ. καὶ Φώτ. σελ. 448,9 «Πριαμωθῆναι : ξυρηθῆναι » καὶ Εὐστάθ. σελ. 1344,5.

ξυρηῖσειν. Δευτερον. ΚΑ'. 12 : ξυρηῖσεις. Ἡσαΐ. Ζ', 20 : ξυρηῖσει.

ξυρηῖσεσθαι. Ἰώσηφ. Ἰουδ. Πολ. Β', ιέ, 1 : ξυρηῖσεσθαι. Ἀ-

ριθμ. ς', 9 και 18 : *ξυρήσεται*. Λευιτ. ΚΑ', 5 και 'Ιεζεκ. ΜΔ', 20 : *ξυρήσονται*. Πρβ. και 'Ψύχ. «Πριαμωθήσομαι : *ξυρήσομαι*.»

ξυρηθήσεσθαι. 'Αριθμ. ς', 9 και Λευιτ. ΙΓ', 33 και ΙΔ', 8 και 9 : *ξυρηθήσεται*. Λευιτ. ΚΑ', 5 : *ξυρηθήσεσθε*.

έξυρησθαι. 'Ηρόδ. Β', 36 : *έξυρημένοι*. 'Αριστοφ. Θεσμοφ. 191 : *έξυρημένος*. Πολύβ. σελ. 1226, 25 και Δί. Χρυσός. Τόμ. Β', σελ. 81 : *έξυρημένος*. Στράβ. σελ. 994, 25 : *έξυρημένον*. Λουκιαν. *περί τών επί μισθ. συν. 1* : *έξυρημένοι*. Γαλην. Τόμ. Ι', σελ. 934 : *έξυρημένων*. Α' πρὸς Κορινθ. ΙΑ', 5 *έξυρημένη*. Πρβ. και Φειλδον 'Ιω. Χρυσος. 'Ομιλ. εις Ματθ. Τόμ. Γ', σελ. 105.

άπεξυρησθαι. Δί. Κάσσ. ΝΗ', ιθ', 2 : *άπεξυρημένων*. Πρβ. και Πολυδεύκ. Β', 26 «*λειοκάρηνος, άπεξυρημένος*» και Δ', 145 «ὁ δὲ δεύτερος 'Ερμώνιος *άπεξυρημένος* ἐστὶ και σφηνοπώγων.»

κατεξυρησθαι. Κτησ. παρ' 'Αθην. σελ. 529 *ά* : *κατεξυρημένον*. Νικόλ. Δαμασκ. σελ. 429 ('Ιστορ. Μικρ. Δινδ. Τόμ. Α', σελ. 7, 18) : *κατεξυρημένος*.

περιέξυρησθαι. Λουκιαν. *περί τών επί μισθ. συν. 33* : *περιέξυρημένων*.

προεξυρησθαι. 'Εν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. ς', σελ. 1795 γ' ἔκ τε τοῦ Λουκιανοῦ παράκειται μαρτύριον και ἔκ τοῦ 'Αετίου. 'Αλλ' ἡ ὀρθή γραφή τοῦ Λουκιανείου χωρίου ('Αλεξ. 15) εἶνε «*άπάντων τούς ἐγκεφάλους και τὰς καρδίας προεξυρημένων*.»

ύπεξυρησθαι. 'Αρχίλοχ. 58 (*Ποιητ. Λυρ. Βεργκ. σελ. 698* ἐκδ. γ') : *ύπεξυρημένον*.

'Εν ἀποσπάσματι τοῦ 'Αντύλλου παρ' 'Ορειβ. Τόμ. Β', σελ. 410 ἀναγινώσκεται «*προεξυρισμένων τών πολυτρίχων μερῶν επί τῶν ἀσθενεστέρων, επί δὲ τῶν ἰσχυρῶν—ἀνευ προεξυρήσεως*» ἢ *προεξυρίσεως*. Οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ ὑγιής ἐκφορὰ εἶνε *προεξυρημένων*. Πρβλ. ὄλοσφύρΗτος-ὄλοσφύρΙΣτος, *έγχειρητής-έγχειρήσης*, κτλ. ('Ιδε Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 273).

'Ο τύπος *ξυρίζειν* εἶνε τοῦ ἐσχάτου ἑλληνισμοῦ ἴδιος. 'Εν τῇ 'Ελληνικῇ Χρηστομαθείᾳ τοῦ 'Ραγκαβῆ, τῇ ἐκ τῶν Δοκιμωτέρων 'Ελλήνων *Πεζογράφων και Ποιητῶν ἀπηρτισμένη*, φέρεται Τόμ.

Α', σελ. 14 «ὁ δὲ μετεωριζόμενος τὸν σχολαστικὸν κοιμώμενον ἐξύρισε.» Ὁ Κοραῖς ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ἱεροκλέους Ἀσειῶν γράφας ἐξύρησε ἐσημειώσατο (σελ. 30) «Ἐξύρησε : Διώρθωται ὑφ' ἑτέρων ἢ γραφῇ παρὰ τὸ Ξυράω, ἢ Ξυρέω, ἀντὶ τοῦ, Ἐξύφισε ὅπερ ἐνδέχεται καὶ, ἐξύρισε, γεγράφθαι ὑφ' Ἱεροκλέους, καθ' ἑλληνισμὸν παρακμάζοντα, ὡσπερ καὶ νῦν λέγομεν, παρὰ τὸ Ξυρίζω.» Ὁ Βοϊσσονάδης (Παχυμ. Ἱεροκλ. καὶ Φιλαργ. σελ. 279) προῦκρινε τὴν γραφὴν ἐξυρε.

Πλημμελέστατ' ἔχει τὸ ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ Ἀλκίφρονος κείμενον «ὡς γὰρ ἀφικόμην ξυρμείσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος» (βιβλ. Γ', ξς', 1), εὖ ποιῶν δ' ὁ Μεινέκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἀλκίφρονος (σελ. 106) ἀποκατέστησε τὸ ξυρμείσθαι, καθὰ ὁ Δινδόρφιος ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου ὑφηγήσατο. Μετατυπωτέον δὲ καὶ τὸ παρὰ τῷ Σωζομενῷ σελ. 805 Οὐσσ. «ξυρίσαι τὴν κεφαλὴν» εἰς τὸ ξυρῆσαι καὶ τὸ παρὰ Παύλῳ τῷ Αἰγινήτῃ σελ. 74, 29 προξυρίσης εἰς τὸ προξυρήσης (Πρβ. καὶ Δινδόρφιον Θησ. Στεφ. Τόμ. Ε', σελ. 1691 β'). Ὁ Βάστιος παρέθετο (Ἐπιστ. Κριτ. σελ. 181) ἐκ τοῦ Παλλαδίου τὸ «ὄν ξυρισθῆναι ἐκέλευσεν καὶ ὑπὸ παιδαρίων ἐντονώτατα κοσσισθῆναι.» Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τῷ Θεοφάνει Χρονολ. σελ. 687 «ἐπέτρεψεν ὁ Ἀβδελλᾶς τοὺς πύγωνας αὐτῶν ξυρισθῆναι» καὶ ἐν τῷ Ἱστορικῷ τοῦ Συντίπα σελ. 117, 18 Ἐβερ. «ἵνα ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ξυρισθῆ» (Πρβ. καὶ σελ. 181, 17) καὶ ἐν τοῖς Κραμήρου Ὁξων. Ἀνεκδότοις Τόμ. Β', σελ. 380, 19 «ἐξύριζον αὐτοῦ τὸ γένειον.» Ἐν τοῖς εἰς Νίκανδρον Σχολίοις Ἀλεξιφ. 410 κεῖται «Σκύλαιο: ξύρῃσον—Σκύλαιο κάρη: κελεύει ξυρᾶν τὴν κεφαλὴν—Ἄλλως: ἐύρῃσον, φησί, τὴν κεφαλὴν.»

Ἐκ τοῦ ξυρίζειν παρήχθη τὸ ξύρισμα, οὗ παρέχει ἡμῖν παράδειγμα ὁ Τζέτζης λέγων ἐν ταῖς Χιλιάσι «δρασάση ξύρισμα Σαμψῶν βοστρύγων κοιμωμένου» (Β', 537). Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. ε', σελ. 179δ γ' μνημονεύεται καὶ ὄνομα προξύρισις ἐκ τοῦ Ὀρειθασίου. Ἄλλ' ὀρθῶς ὁ Δαρμεβέργης ἐξέδωκε παρὰ τῷ Ὀρειθασίῳ Τόμ. Β', σελ. 410, 7 προξυρῃσεως ἐξ ἀντιγράφων.